

1

ЗЕЛЕНІ БЛИЗНЮКИ В МІСТІ

Зелені Близнюки сиділи в кайданах нерухомо, мов два зрубаних дерева. Поки віз Братства затавав їх до Міста через вузьку браму в Стіні, вони не перемовились ані словом. Очі в них були широко розплющені, дві вільні руки міцно стискали третю — спільну. Уперше, відколи їх ще немовлятами покинули на пагорбі в Краї через оцю одну на двох руку, Анжеліці та Габріелю було страшно. Четвірку їхніх укоханих оленів застрелили, трупи накидали на віз просто поряд із Зеленими Близнюками — по шиях тварин повільно стікала поцяткована зорезолотом кров. Габріель час від часу глипав на своїх улюбленців, і очі в нього повнилися сльозами. Анжеліка взагалі не могла дивитися на своїх друзів, її вузькі груди стрясали сухі ридання.

Зелені Близнюки саме готували сніданок на вершині пагорба неподалік селища Суничник, коли отримали заклик Торнтона прибути до Міста. Грибниця — підпільний партизанський загін, яким керував відважний краєнин, — була готова розпочати останній етап операції з повернення до життя забутої дикої природи. Торнтон та його люди мали намір звільнити з-під Міста колись незайманий ландшафт, який наносили на мапу впродовж восьми років. Звістку від очільника Грибниці принесла Зеленим Близнюкам зграя білих пеліканів, що пролітали над селищем, прямуючи до океану на заході. Вожак ненадовго знизився, скинувши сувій пергаменту просто в зелене, схоже на шерсть волосся Габріеля. Пергамент був загорнутий у шматок просоченої олією тканини й зав'язаний тонкою мотузкою. Малюнок на ньому зображував Місто, в самому центрі якого розкинувся візерунок із переплетених ниток, схожий на павутиння. У сувої стояло єдине слово: «Тепер!» Це повідомлення могло прибути лише з одного місця. Послухавши і трохи поговоривши з пеліканами їхньою мовою, Анжеліка впевнилася, що послання й справді відправив Торнтон, і одразу ж спохмурніла від новин, які оповів вожак пеліканів. Три ранки тому на підступах до Шавлієвих гір птахи бачили

загін із двох десятків братів. Одні йшли пішки, другі мандрували на возах, а треті їхали в дивних металевих машинах на колесах, які пересувалися з жахливою швидкістю.

У той день Зелені Близнюки вирушили до Міста. На серці в них було важко, та жоден про це не згадував. Вони обговорювали лише звістки птахів про Міртл та Маллоу — зайченят, яких вони вигодували минулої весни, та про дітей — Комфрі й Тіна, про яких наказали дбати молодим зайцям. Ті мали провести дітей через увесь Край і допомогти порятувати Фараллоне. Того ж таки дня пелікани повідомили Зеленим Близнюкам, що діти рухаються на північ, через Оліму до півострова Тамал, на пошуки Олениці з Молока та Золота і збираються просити в неї допомоги. Ці новини дали надію Зеленим Близнюкам.

Анжеліка та Габріель одразу рушили на схід, до річки Лютетя та селища Чаплина Долина, й подорожували найзаплутанішими, найпотаємнішими оленячими стежками. Та коли за п'ять днів опинилися на хребті Шавлієвих гір, ховатися стало ніде, тож їх невдовзі полонив загін зі ста братів, висланий з Міста як підкріплення попереднім пошуковим партіям.

Жодні цілітельські вміння Зелених Близнюків, жодні дикі слова, які вони шепотіли каменям, листю

та птахам, нічого не могли вдіяти проти рушниць Братства та жахливої ваги кайданів.

Дорогою до Міста поневолювачі голосно обговорювали новину про отця Ралштейна, який зазнав поразки від Дикого Народу та двох людських дітей на дальньому кордоні Фараллоне і лише добу тому примчав до Міста, нажаханий, розлютований. Його машина була сильно пом'ята і подряпана, наче її дерли кігтями сотні велетенських ведмедів, проте настоятель приніс надзвичайну новину: зорезолото! Він знайшов його в крові дивних і жаских покручів з Краю, які йменували себе Диким Народом.

Юній кухонній служниці на ім'я Мері дві далекі фігури на возі взагалі не нагадували людські. Вони нерухомо сиділи у своїх кайданах, поки віз проминав міську браму. Волосся в тих прояв було зелене, а тіла брунатні, мов стовбури дубів, які Мері бачила лише в книжках у бібліотеці Першого Монастиря, та й то уривками. Химерні істоти дивилися прямо перед собою, але в очах у них сяяло світло, трохи схоже на сяйво олійних ламп. Саме це світло переконало Мері, що то живі створіння, а не просто якась купа деревини, що стирчить за наваленими на возі трупами чотирьох дивних тварин. «Худі корови?» — подумала вона,

дивлячись із вікна кухні на віз, що поволі їхав уздовж південної стіни Першого Монастиря, а потім заочувався всередину через браму чорного ходу. Ні, не корови; ці тварини були надто витончені й мали довгі шиї. Коли перші промені зимового світанку торкалися краплин їхньої крові, що залишались у коліях на дорозі, ті виблискували золотом.

Година була ще дуже рання, та Мері сьогодні працювала на сніданковій зміні. У казані за її спиною парувала вівсянка для хлопців — як завжди, сильно розведена водою за наказом братів. Тим часом їхній власний сніданок — окрема пательня сосисок — сочився й шкварчав жиром. Пізніше на Мері чекало прибирання зал, потім прання і в сутінках знову кухонна зміна. Такий самий день, як і решта. Відколи вона піросла настільки, щоб тримати мітлу в руках, дні завжди минали однаково. А що було до того, вона й не пам'ятала. Дівчат-сиріт віддавали до монастирів, щоб вони вивчилися там на служниць, хлопці-сироти ниділи в майстернях. Мері знала лишень, що її батьки загинули під час нещасного випадку на фабриці й залишили по собі несплачені борги, тож вона мала відшкодувати їх Місту, працюючи в Монастирі до шістнадцяти років. Старші служниці, криво усміхаючись, радили їй і потім

усіляко триматися за це місце, адже робота тут набагато легша, ніж на заводах.

Шістнадцять їй мало виповнитися вже за два роки, але Мері про те багато не думала. Вона мала допитливі очі та швидкий розум, спостерігала і запам'ятовувала майже все, що відбувалося довкола, а ще, змахуючи пил з бібліотечних книжок, встигала крадькома зазирати в них і отак довідалася що могла про навколишній світ. Ніхто не міг заборонити їй здобувати знання таким чином, тож вона нишком, щоб не привернути уваги, зібрала по крихтах і вивчила все, до чого тільки змогла дотягтись.

Тепер вона намагалася скласти докупи все, що бачила і чула минулого тижня, все, що могло привести до цього неймовірного видовища: двох схожих на дерева людей на возі, чотирьох схожих на корів тварин із кров'ю, що блищить золотом, яких привезли до Міста з-за Стіни. *З того боку.*

Перший Монастир Благодаті та Прогресу стояв одразу за західною Стіною, поряд з єдиною на все Місто брамою, через яку можна ввійти та вийти, брамою, що замкнена й охоронялася з часів Руїни. Мері постійно бачила цю браму, коли мила посуд. Раніше їй і на думку не спадало, що важкі, укріплені велетенськими балками ступки можуть відчинятись. Але віз

приїхав з того боку, та й вона добре чула скрип, з яким зачинялася страшна конструкція, — помилки бути не могло. Роти братів, що тягли на собі віз, були зав'язані хустками, за спинами висіли рушниці. «Рушниці!» — згадала Мері. Арсенал спорожнів минулого тижня, і це ще тоді здалося їй дивним. Увесь запас рушниць та набоїв звеліли занести нагору, до покоїв отця Блейка на огляд. Вона лише зараз згадала, що назад із покоїв настоятеля нічого не виносили: Мері знала це, бо всього кілька вечорів тому, прибираючи в Залі Зібрань, зазирнула в замкову шпарину арсеналу.

— Мері, безголове ти дитя, їхні сосиски згорять! — озвався з-за спини голос Есме, і по стегну дівчини вимогливо постукали черпаком. — Про що замріялася цього разу? Мабуть, про хлопців, про що ж іще думати у твоєму віці. Ох уже ті хлопці!

Підібгавши губи й роздратовано пирхаючи, старша жінка взялася відшкрябувати сосиски від пательні. Мері не звернула на неї уваги і, пробурмотівши щось про вбиральню, вибігла надвір, ледь не наштовхнувшись на віз. Один із братів, які тягли його, лайнувся і відіпхнув її. Дівчина перечепилася; встояла лише тому, що вчасно схопилася за стіну.

— З дороги, дівчисько! Нема чого тут стирчати! — зашипів на неї брат.